

Kutvonen on yksi vanhimmista tallessa olevista tarinoistani. Hieman olen ilmaisuusua käsitellyt, mutta alkuperäistä säilyttäen. Esim. en ole vaihtanut lankapuhelinta kännykkään, vaikka se toisi tarinan lähemmäs nykypäivää. Toisaalta tarinan tapahtumatkaan eivät ehkä nykypäivään soveltuisikaan. Ennen oli toisin, ja marraskuu oli aikaa, jolloin jouluvalmistelut aloitettiin siiantapolla. Varoitus ! Kertomus saattaa sisältää kohtauksia, jotka voivat järkyttää herkimpiä lukijoita. Mikäli olet alle 15 vuotias ja järkytyt mielestäsi kohtuullisen helposti, älä lue enempää. Sinulle, joka vielä mahdollisesti olette mukana: Jouluinen tarina tappaja Kutvosen työpäivästä. Tappaja Kutvonen. Pieni toimistohuone oli siisti ja hieman askeettisesta ilmeestään huolimatta jotenkin viihtyisän oloinen. Pienellä pöydällä sinivalkoruutuinen liina ja liinalla perinteinen musta numerokiekollinen puhelin. Paksu punainen kynttilä paloi ikkunanpuolella pöytää antaen viitteen lähestyvistä joulusta. Seinähyllyllä siisti rivi mustia Mercantilen mappeja, selkämyksissään keltaiset vuositarat. Mapeissa oli tallennettuina Kutvosen uransa aikana suorittaman toimeksiannot yksityiskohtaisina dokumentteina. Kaikki toimistossa viittasi siihen, että tilojen käyttäjä oli siisteyden ja järjestyksen vankkumaton kannattaja. Lattialla oli puhdas matto, oven vieressä yksinkertainen jalallinen naulakko päällysvaatteille ja nurkassa mappihyllyn alla vanhanaikainen kassakaappi. Huoneen ainoaa ikkunaa somisti pöytäliinan sävyihin soveltuva puuvillaverho. Pöydällä oleva puhelin pirahi kerran, kahdesti ja kolmannenkin kerran. Pöydän ääressä ristisanatehtävää täyttävä mies laski lehden ja kynän kädestään ja tarttui puhelimen luuriin. -Kutvonen... - Onko se asiamies itse? tiedusteltiin viestimestä. Kutvonen oli tappaja, oikea teurastaja, mutta suosi itsestään käytettävän "asiamies" nimitystä. Se oli jotenkin pehmeämpi ja asiakasystävällisempi, jotenkin se korosti asiakaslähtöisyyttä ja kunnioitusta tämän viimeisiä hetkiä kohtaan. Kyllä, Kutvosella oli vahva käsitys ja jopa tietokin, että asiakkaat arvostivat tätä huomioon ottavaa lähestymistapaa ja sitä, että tärkeimmät hetkellä oli läsnä kunnioitava ja hienostunut, asiansa osaava ammattilainen. - Kyllä minä olen, vastasi Kutvonen. -Erkki Iso-Mäkelä täällä. Olisi asiamiehelle töitä, jos sopii, kuului luurista. - No, sopiihan se, kun sovitaan, vastasi asiamies. Kirpeä pakkasilma sai aikaan pyörteilevän huurupilven, kun asiamies Kutvonen astui Iso-Mäkelän isännän seurassa sisälle navettaan. - Jaa. Tässä on varmaan sitten itse asiakas, totesi asiamies ja katseli karsinassa seisoskelevaa komeaa karjua. - Minä olen asiamies Kutvonen, esittäytyi asiamies asiakkaalleen. Erkki Iso-Mäkelä katseli hieman vaivautuneena, kun Kutvonen "keskusteli" sian kanssa. Pehmeällä äänellä asiamies tiedusteli eläimen voinnit ja kuulumiset. Samoin, kuin nimenkin. Olihan isäntä toki kuullut juttuja, joiden mukaan Kutvonen osasi keskustella eläinten kanssa ja ymmärsi näiden "puhetta", mutta ei silti voinut peitellä hämmästyksensä Kutvosen todetessa. - Vai Elmeri se on asiakkaan nimi. Miehessä ja kunnollinen nimi se todella on ja ylpeä saat siitä ollakin. -Hittolainen. Pohti Iso-Mäkelä mielessään.- Ymmärtääkö se todella eläimien puhetta? Ainakaan isännän muistissa ei ollut tietoa siitä, että Kutvonen olisi kuullut sian kutsumanimeä missään vaiheessa. Edistysellinen ammattimies Kutvonen todella oli. Vaikka nykyisin ei enää käynytään laatuun perinteiset lahtausmenetelmät, enää ei puttea voinut taluttaa liiterin taa ja ampua kuulaa kalloon ja vetää sen jälkeen kintereistä kiikkuun. Tänäpä EU:n säännöstö asetti tiukat rajat moiseen menettelyyn. Aikaansa edellä Kutvonen oli näissäkin määritteissä ja oli perustanut oman klinikkansa vanhaan käytöstä poistettuun myymäläautoon. Ennakkoluulottomasti ja ammattimiehen taidoilla hän oli laatinut pyörämyymälästä korkeatasoisen saattohoitolan, jossa kotitalouseläin saatettiin arvolleen sopivasti kohti ravintoketjun päätepysäkkiä. Kutvonen puheli hiljaisella äänellä Elmerille ja rapsutteli tämän korvantaustaa. Sika vastaili tyytyväisenolaisesti hiljaa röhkien. - Eiköhän me pojat tästä siirrytään tuonne prosessipuolelle,

Kutvonen ehdotti asiakkaalleen ja tämä nyökkäsi ja huokasi hieman haikeasti. Tyhmähän Elmeri ei ollut ja toki se ymmärsi mistä tässä oli kysymys. Tieto liikkui myös eläinten keskuudessa ja kyllä Elmeri oli tietoinen omasta asemastaan ihmisen ravintoketjussa. Niin Elmeri oli ollut myös hyvin tietoinen, ettei kyseessä ollut mikään seksuaalinen ahdisteluyritys, kun isäntä syksynmittaan oli nipistellyt sian pakaroita. Läskin paksuutta se vain oli arvioinut. Kohteliaasti Kutvonen saatteli asiakkaansa pyörillä kulkevaan pääteaseman peräosastoon, jossa lämpimässä suihkussa harjaili navettamoskat tämän pinnasta. Huolellista ja tarkkaa työtä teki asiamies ja kun viimeinenkin sorkanrako oli sonnasta vapaa, hän kuivasi sian pehmeällä, paksulla valkoisella kylpypyyhkeellä. Tämän jälkeen Kutvonen puki Elmerin pehmeään valkoiseen froteekylpytakkiin. Kiirettä ei asiamies työssään koskaan pitänyt ja näin sai aina työn tilaaja stressivapaata ja mureaa, sekä erityisen maukasta lopputuotetta, josta toki joutui myös hieman korkeampaa hintaa maksamaan. Kokonaisuus huomioon ottaen se kyllä kannatti. Eikä Kutvonen koskaan saanutkaan moitteita hinnan, tai lopputuotteen laadun suhteen. Ammattitaitoinen asiamies teki aina ammattityön, eikä siinä moitteelle ollut sijaa. Siirryttiin peremmälle ja Elmeri katseli silmät suurina. Eihän navetassa elänyt maatalouseläin olisi unissaankaan osannut kuvitella mitään tällaista. Lattialla porisi suuri vesiallas, joka vedenalaisten valojen ansiosta näytti hohtavan turkoosia valoa. Seinustoilla pehmeän näköiset punaiset plyyshisohvat näyttivät suorastaan houkuttelevan tulijaa syliinsä. Lattiaa peitti pehmeä matto ja pienen ikkunan edessä pieni pöytä ja kaksi pehmustettua tuolia. Kutvonen riisui kylpytakin Elmeriltä ja viittasi tätä käymään poreammeeseen, alkaen itsekin riisuutua samalla. Arastellen Elmeri astui lähemmäs ja laskeutui kuumiin poreisiin. Kutvonen pulahti tottuneesti istumaan asiakkaansa viereen. Poreileva vesi oli kuumaa ja tuoksui miedosti ja miellyttävästi hieman laventelille. Asiamies hieroi kevyesti asiakkaansa hartioita ja tiedusteli. - Haluaisitko kenties jotakin syötävää? Elmeri pyöritti päätään. Ei ollut nyt oikein nälkä. Isäntä oli tuonut melkoisen tuhdin aterian aivan hiljattain, ikään kuin viimeisen aterian, muisteli sika mielessään. - Ei ole nyt oikein nälkä, ...mutta ei sinulla Kutvonen satu olutta olemaan? Löytyihän olutta ja jotenkin sika onnistui pitelemään tölkkiä sorkassaan. Se otti pitkät huikat ja vajosi poreisiin lähes silmiään myöten ja ähkäisi tyytyväisesti. - Ota nyt vaan aivan rennosti ja rauhallisesti ja jos jotain haluat, niin kysy vaan. Pyritään järjestämään. Mitään kiirettä tässä ei nyt ole ja tämä on nyt sinun iltasi, joten pyydä vaan, jos haluat syödä. Tai vaikka lisää olutta. Leppoisasti viihtyivät nuo kaksi kuumassa porekylvyssä. Ulkopuolella alkutalven lyhyt päivä hämärtyi illaksi ja pakkaneen alkoi kiristää otettaan. Kylmyys ei kuitenkaan päässyt tunkeutumaan hyvin varustettuun vanhaan myymäläautoon. Aika kului, eikä loputtomasti kukaan jaksanut istua kuumassa porekylvyssäkään. Niinpä sika ja mies nousivat viimein ammeesta. Kutvonen kuivasi huolellisesti asiakkaansa ja sitten itsensä. Hieroi sitten Elmerin pehmeällä ja miedontuoksuksella öljyllä kärsänpäästä saparoon ja puki sian tämän jälkeen paksuun ja pehmeään kylpytakkiin. Tällä kertaa turkoosin väriseen. Elmeri ymmärsi, että hetki alkoi olla käsillä. - Saisinko minä nähdä sen? sika kysyi asiamieheltä. Kutvonen nosti pöydälle pähkinäpuisen, suurta sikarirasiaa muistuttavan askin ja avasi sen. Upotettuna punaiseen samettipetiin rasiassa kiilteli himmeästi suuri musta venäläinen Nagan revolveri. Tappaja Kutvosen isoisä Topias Kutvonen oli asemasodan aikana palvellut Äänislinnassa ja sieltä sotamuistona asean tuonut. - Sattuuko ...se? kysyi Elmeri ääni vavahtaen. -Ei. Ei se satu, vakuutti Kutvonen. - Sinä et edes huomaa mitään, kun se on jo ohi. hän vielä jatkoi. -Voisinko kuitenkin saada pienen rohkaisuryypyn? esitti asiakas toiveen. -Tottakai saat. Tässä tapauksessa se ei todellakaan ole haitaksi millään muotoa, Kutvonen nosti kaapista pullon kirkasta pöytään. Sika otti taas pitkät huikat, jopa omituisen tottuneen oloisesti ja ojensi pullon

Kutvosta kohti ja nyökkäsi merkittävästi. - Ei. En minä ota, kun olen töissä. Kieltäytyi asiamies tarjouksesta. - Etkö sittenkään, jos esitän sen viimeisenä toiveenani? Elmeri kysyi. - Eihän sinun niin paljon tarvitse ottaa, että siitä haittaa työillesi on. No,...viimeinen toive, kiemurteli Kutvonen kiusaantuneena. - Siitä on kyllä paha kieltäytyä. Kutvonen nosti pullon huulilleen ja otti huikan. Elmerikin kohotti vielä pullon kärsälleen ja pulputti tulista juomaa nieluunsa. Olihan se asiamiehenkin vielä otettava toisellekin jalalle. Sika käänsi miettelään katseensa taas pöydällä olevaan aseeseen ja siitä Kutvoseen. Katse vaelsi hitaasti takaisin revolveriin ja siitä sen omistajaan. Elmeri viittasi päänliikkeellä pöydän viereisiin tuoleihin. - Et kai sinä nyt...meinaa? asiamies tiedusteli sialta. Elmeri nyökytteli päätään hitaasti, mutta merkityksellisesti katsoen samalla tiukasti tappajaa silmiin. Sika ja mies istuutuivat pöydän molemmin puolin. Kutvonen otti aseensa käteensä ja avasi patruunarummun. Sijoitti rumpuun yhden patruunan ja viritti aseensa, sijoittaen patruunan piipunkohdalle. Hän oli nyt valmis ja jos asiakas jo katsoi ajan olevan oikea, niin mitään syytä viivyttelyyn ei ollut. Jotakin oli kuitenkin vielä Elmerillä mielessä ja se ojensi sorkkansa vaativasti kohti asetta. Nyt Kutvonen hämmästytti, mutta jos sika halusi tarkistaa kaiken olevan kunnossa, niin mikäpä siinä. Koskaan aikaisemmin näin ei ollut tapahtunut, mutta eihän koskaan aikaisemmin ollut Kutvosen kohdalle osunutkaan näin edistyksellistä asiakasta. - No, kertahan se on ensimmäinenkin, ajatteli Kutvonen ja ojensi työkalunsa Elmerille. - Kotvasen Elmeri tutkaili venäläisvalmisteista hengenriistolaitetta, pyöräytti sitten rullaa ja otti taas pitkät pullosta. Sika kohotti Naganin ohimolleen ja sovitti sorkkansa liipaisimelle. - Naks! iskuri tavoitti tyhjän patruunapesän. Sika työnsi pullon ja aseensa Kutvoselle ja katsoi lempeästi tappajaa silmiin. - Meinaatko sinä,...että...? Kutvonen kysyi. Elmeri ei puhunut mitään, vaan nyökkäsi vain hitaasti, mutta mitään epäselvää ei asiaan jäänyt. Kyllä se meinasi... Ristiriitaiset ajatukset risteilivät asiamiehen aivoissa. - Eihän tämän näin pitänyt mennä. Tai toisaalta, jos otan aseensa ja ammun tuon sian, niin hommanihan minä siinä vain hoidan. Jotenkin pelkkä ajatus tuntui raukkamaiselta ja vääryydeltä, ei hän kyllä voisi... - Kerranhan se arpa lankeaa jokaisen kohdalle. Mietti mies ja otti pullosta pitkät. Ase kohosi ohimolle ja sormi tavoitti liipaisimen kylmän metallikaaren. Muistikuvat alkoivat kiertyä mielessä. Kuinka hän olikaan tullut ryhtyneeksi teurastajaksi. Hän muisti, kuinka pahalta oli tuntunut katsella, kun kaikenlaiset tunarit syksyn tullen lahtasivat eläimiä. Maalaispoikana Kutvonen ymmärsi, että homma piti hoitaa, mutta toki sen voisi tehdä toisinkin. Parasta olisi, jos asian hoitaisi todellinen ammattilainen. Vältettäisiin turhan kärsimyksen tuottaminen ja lopputulos ja -tuote olisi parempi, kun homma hoidettaisiin taidolla. Jos tämä nyt olisi tässä, niin olihan hän joka tapauksessa jo suunnan näyttänyt ja toisten olisi siitä helppo jatkaa. Sormi puristui liipaisimelle ja iskurin pidike vapautti jousienergian, joka antoi riittävän liike-energian laukaisukoneistolle. Iskuri syöksyi eteenpäin ajatusta nopeammin. -Naks! iskuri tavoitti taas tyhjää. Kutvonen laski työkalunsa pöydälle ja työnsi sen ja pullon Elmerin eteen. Pulputtava ääni aiheutti nestekatoa lasitarvikkeen sisällä ja sika ähkäisi ryypyn jälkeen. Vaikka Kutvonen alkoi tuntea humalatilan pikkuhiljaa kohoavan päänuppiinsa, niin Elmeriin ei aine ainakaan päällisin puolin näyttänyt tehoavan. Mitä nyt ehkä kärsä alkoi hieman punoittaa. - Ihmeellinen otus. Ajatteli asiamies itsekseen, kun sika kohotti mustan piipun taas korvalliselleen ja veti muutta mutkitta koukkurautaa. -Naks! sanoi iskuri. Todennäköisyys alkoi taistella Kutvosta vastaan, mutta nousuhumalan antama rohkeus valoi itsevarmuutta mieheen. Ei hän sitä odottanut, että iskuri toistamiseen tavoittaisi tyhjän patruunapesän. Sen hän ymmärsi, että se olisi jo todellista tuuria. Niin monta ammattisuoritetta oli tullut tehtyä, ettei suuri vääryys olisi, jos kohtalo hänen kohdallaan täytyisi myös ammattimiehen käden kautta. Parempi niin, kuin joutua jossakin takapihalla jonkin kännisen puukottajan silpomaksi. Taas nestepinta oli laskenut

astiassaan, ja käsi kohotti kolkkoa mustaa rautaesinettä. Muistin filminauha pyörähti taas liikkeelle. Mies muisteli, kuinka oli ostanut vanhan myymäläauton ja rakennellut siitä liikkuvan "asianhoitopraktiikan". Alkuunhan oli vaikeuksia tietysti ollut. Ihmiset pitivät Kutvosta jonkin sortin kylähulluna, eikä toimeksiantoja juurikaan tullut. jotkut ennakkoluulottomat olivat ilmeisessä pakkorakosessa joutuneet turvautumaan Kutvosen klinikkaan ja todenneetkin yllätyksekseen palvelun ja lopputuotteen laadukkaiksi ja niin oli pikkuhiljaa toiminta käynnistynyt ja alkanut kannattaa. Eihän tämä tietysti mikään unelma-ammatti ollut, mutta tämä oli työ, joka jonkun piti tehdä ja parempi silloin, että tekijä oli alansa ammattilainen. Vaan outoihin kuvioihin tämäkin työ osasi tekijänsä johdattaa. Kutvonen sulki silmänsä ja veti liipaisimesta. - Naks ! ei vielä. Kutvonen huokasi ja työnsi tarvikkeet taas pöydän yli . Elmeri tyhjensi pullossa olevan tilkan kärsäänsä. Vilkaisti sitten taakseen lattialle, kuin varmistaakseen siellä olevan tarpeeksi tilaa. Kohotti sitten taas kertaalleen aseensa korvalliselleen, katsoi seestyneen rauhallisesti Kutvosta silmiin ja veti liipaisimesta. - Naks. vieläkin tyhjä. Kylmä koura kouraisi Kutvosen sydänalaa. Vain yksi on jäljellä ja se ei enää olisi tyhjä. Alea jakta est. Kutvonen nosti tyhjää pulloa, nyt hän kyllä tarvitsi tukevan ryypyn. Onneksi kaapissa vielä oli toinenkin pullo. Mies nousi jakkaraltaan ja jos äsken vielä oli tuntunut nousuhumalan tuomaa rohkeutta, niin nyt se oli pois pyyhitty. Samoin, kuin tuntui humalatilakin kaikonneen jonnekin. Hän kumartui kaapille noukkimaan uutta pulloa ja palasi pian pöydän ääreen. Pitkä pulputus kertoi alkoholijuomaa katoavan tällä kertaa huomattavasti aiempia enemmän. Varovaisia naukkujahan nuo edelliset olivatkin olleet, mutta nyt ei asialla ollut enää väliä. Nyt voi ottaa jo kuin viimeisenä päivänä. Kutvonen kohotti isoisän sotamuiston ohimolleen ja tavoitti liipaisinkaarta sormellaan. hän puristi tiukasti silmänsä kiinni ja ...yht'äkkiä mieleen tulvahti ajatus. - Mitä hittoa minä olen tekemässä. Minunhan tässä piti tappaa sika, eikä päinvastoin. Ase oli kädessä ja patruuna piipussa. Sika istui vastapäätä, eihän tässä tarvitse, kuin ojentaa käsi ja --pam! Kutvonen avasi silmänsä ja kohtasi Elmerin lempeän ja myötätuntoisen katseen. Sika nyökkäsi hieman. - Ei hitossa. En minä voi... mietti Kutvonen ja sulki taas silmänsä. Ase osoitti yhä ohimoon ja sormi koukistui liipaisimella. Oudon hiljaiselta kuulosti kimeä pamaus. Ase kirposi Kutvosen kädestä ja kolahti pöydälle. - Omituista, että ehdin kuulla sen, mietti Kutvonen ja avasi hitaasti silmänsä. Pöydän toiselta puolelta katsoi Elmeri tappajaa myötätuntoisin silmin. Asiamies hieraisi kämmenellään ohimoaan ja katsoi siten kättään. Ei mitään, kuiva ja siisti oli kämmen edelleen. -Mitä tapahtui? kysyi Kutvonen ihmeissään sialta. - No, se taisi olla pakkanen. Paukahti vain niin sopivasti tuossa ikkunan pielessä, että oikein säikähdin. Minä kun kapistin sen patruunan pois sillä välin, kun sinä etsit pulloa tuolta kaapista. Säikähdin jo, että jäikö se sittenkin sinne rumpuun. Arvaa vaan, säikähdinkö minä. tuumi Kutvonen.- Nyt kyllä saa tappohommat riittää tälle joululle. Syökööt Mäkelät kalkkunaa, tai livekalaa. Nyt soitetaan Elmeri taksi ja lähdetään kaupunkiin ja tehdään kunnon kapakkakierros. -Kyllä miehet ovat sikoja, tuumi mielessään taksiautoilija Tyyne Tarakka katsoessaan taustapeilitä takapenkille ryömivää kaksikkoa. Tuo toinen, villapaitaan ja popliinitakkiin pukeutunut pipopäinen nauraakin, aivan kuin sika vinkuisi. - Kyllä sikoja ne on. Varsinkin suomalaiset miehet. Erkki Iso -Mäkelä katseli keittiönsä ikkunasta poispäin kääntyvän taksin perään. - On se melkoinen elukka tuo Elmeri. Olisi se oikeastaan sääli ollut lihoiksi pistää. mukava sika ja niin viisaskin kuin mikä. Ja tulihan sen kanssa aina joskus otettua jokunen ryppykin, kun ei sitä aikuinen mies ihan itsekseen kehtaa naukkailla. - Mutta sen minä vaan sanon, että jos tuo sika joskus joulupöytään päättyy, niin takuulla se istuu pöydän ääressä, eikä pöydällä vadissa.